

Vážení spolustraníci, sympatizanti, vážení čtenáři dalšího čísla Soukromníka

■ **Petr Bajer** předseda Strany soukromníků České republiky | předseda strany
v Pardubickém kraji | místostarosta města Holice | podnikatel

Je konec měsíce srpna, tedy konec prázdnin a dnů dovolených. Zatímco většina občanů tyto dny využívala k čerpání dovolených a pobytu u vody, nebylo to tak u Soukromníků. Mnozí z našich řad naopak věnovali všechny síly ke splnění cíle, daného Sněmem strany.

Tím byl jednoznačně maximální počet kandidátních listin a námi nominovaných kandidátů do zastupitelstev obcí a měst, a to ve všech krajích České republiky. Výsledkem je cca 1500 našich kandidátů na 62 samostatných a 63 koaličních kandidátkách. To je obrovský nárůst oproti předchozím komunálním volbám v roce 2014. Navíc jsme podali kandidátky ve většině krajských měst. Z větší části samostatných, což je ukázkou síly naší strany nejen vůči našim politickým protivníkům, ale i případným koaličním partnerům. Množstvím nominovaných kandidátů jsme již překonali doposud větší politické strany a v mnoha případech v regionech i některé velké strany. Detailní rozbor kandidátních listin bude zveřejněn v dalším článku, který připravil tajemník pan Rudolf Baránek. Mám-li hledat problém, na který je třeba se zaměřit, je jím jednoznačně nevyrovnanost vý-

konnosti jednotlivých krajů. Musíme se zaměřit na to, aby ty horší dohnali ty lepší. Nicméně i v nich je vidět výrazný posun k lepšímu. U většiny z nich jsem velkým optimistou.

Jsem velmi rád, že se Straně soukromníků České republiky povedlo vybrat 2 velmi kvalitní kandidáty pro volby do Senátu Parlamentu ČR. Jsou jimi ve volebním obvodu 80-Zlín B Libor Lukáš, který kandiduje jako nezávislý kandidát za Stranu soukromníků ČR s podporou dalších osmi politických stran. Stejně tak ve volebním obvodu 41-Benešov, kde je jím Mgr. Aleš Hemer, dlouholetý bojovník za práva živnostníků a podnikatelů. V koalici s SNK ED pak ve volebním obvodu 44-Chrudim nominujeme pana Vladimíra Martince, známého hokejistu a v současnosti úspěšného komunálního politika. V Rozšířeném předsednictvu jsme schválili podporu

Strany soukromníků České republiky pro Mgr. Herberta Paveru (TOP) volební obvod 48-Opava, Brig. gen. Mgr. Martina Červíčka (ODS) volební obvod 47- Náchod, Mgr. Zdeňka Brože (NK) volební obvod 65-Šumperk, JUDr. Ladislava Faktora (NK) volební obvod 14-České Budějovice a pana Michala Kortíše (ODS) volební obvod Svitavy. Je pravděpodobné, že další podporu budeme schvalovat na dalším Rozšířeném předsednictvu.

Toto vše se povedlo od vydání posledního čísla Soukromníka. Je to výsledkem obrovské práce našich členů a sympatizantů a já jim za odvedenou práci tímto ještě jednou děkuji. Kdo by však čekal, že nyní si odpočineme, velmi se mylí. Nyní teprve začíná mravenčí práce v předvolebních kampaních jednotlivých měst a obcí. Tato má za cíl ukázat a představit naše velmi kvalitní kandidáty veřejnosti, představit volební programy pro jednotlivé obce a města a přetavit tak obrovskou dřinu v maximální úspěch ve volbách. Jen díky úspěchu budeme moci přímo ovlivňovat život ve svých městech, jen tak získáme nové komunální politiky, kteří získají praxi v řízení měst a obcí a budou připraveni pro další „větší“ volby. Situace v ČR pro nás malé a střední podnikatele se stále zhoršuje. Byrokracie stále roste, šikana ze strany úřadů také. Náklady tedy stoupají a nepomáhá ani stále větší tlak na zvyšování mezd. Výsledkem je stále menší možnost konkurování těm velkým, často živěným dotacemi, či různými pobídkami. Důsledkem je mnoho zavíraných živností. Především na venkově jsou prakticky nedostupné základní služby a nabídky řemesel. Komu toto vyhovuje? Jednoznačně různým Agrofertům, které uvolněný prostor hravě zaplní a zkrachovalé živnostníky rádi zaměstnají. Nebo snad tato situace vyhovuje komunistům, kteří tu díky trestně stíhanému agentovi STB a premiérovi v jedné osobě prakticky spoluvládají? To jsou otázky, na které si musí odpovědět všichni občané ČR sami. Máme jednu z posledních možností, jak směřování naší země změnit. A proto musíme začít u těchto „malých“ voleb.

Tak pojďme do toho!

U voleb už neexperimentujme, volme sami sebe

■ Ing. Ladislav Linek 1. místopředseda Strany soukromníků České republiky | OSVČ

Strana soukromníků České republiky chce oslovit všechny voliče zejména od středu doprava. „Samozřejmě nejvíce cílíme na živnostníky, malé podnikatele a další OSVČ. Prosíme je a žádáme, aby zanechali volebních experimentů a volili Soukromníky. Aby tak volili sami sebe,“ říká v rozhovoru Ladislav Linek.

Jste místopředsedou Strany Soukromníků České republiky. Stranu v Praze povedete do podzimních magistrátních voleb, přičemž kandidujete na primátora. Čeho by Soukromníci v hlavním městě Česka chtěli dosáhnout, tedy kromě obsazení samotného primátorského postu?

Do voleb jdeme s optimismem a zdravým sebevědomím. Na druhou stranu se na věci musíme dívat reálně. Bylo by to jistě krásné, ale patrně nedostaneme takový počet hlasů, jaký by nám dovozoval obsadit místo pražského primátora. Ale říká se, nikdy neříkej nikdy. Velice rádi bychom byli takovou silou, která by mohla ovlivňovat rozhodnutí zastupitelstva hl. m. Prahy.

Naše priority leží v oblasti dopravy v Praze, kde koordinace oprav v poslední době vypadá spíše jako sabotáž, dokončení obchvatu Prahy, pomoc při rozhybání rozumných parametrů bytové výstavby, čistoty ve městě, návrat k pozastaveným investicím. Vždyť v Praze se rozumně nekoplo už více jak 6 let. Jediným projektem, který se zrodil, je prapodivná společnost pro výstavbu trasy metra D. Šetřit nebo prostě rozumně finančně hospodařit je jistě správné. Zastavit však investice je naprostá tragédie. A máme samozřejmě i živnostenská témata.

Dovedete si představit možnost nějaké hypotetické koalice, případně s jakými politickými subjekty? Předpokládám, že s hnutím Ano, proti jehož „šéfovi“ Babišovi se strana často angažuje například na demonstracích, to asi nebude?

Dobrá, tedy čistě hypoteticky. Naše politické smýšlení je od středu doprava. Asi nejbližší je nám ODS, Svobodní, dále i STAN nebo TOPka, za určitých okolností i KDU-ČSL. Myslím, že poslední tři jmenované strany stejně tvoří koalici. Pokud by to měl být někdo další, pak někdo se zdravým programem. Zatím mne však nikdo další nenapadá.

Co například spolupráce s mnohými kritizovanou SPD? Ta se v Praze vytasí do voleb například s „proklousavsky“ a konzervativně naladěným publicistou Jaklem. O primátorské křeslo se pak za ní bude ucházet akademik a energetik Hynek Beran....

S panem Jaklem jsem se několikrát setkal, pana Berana znám jen z novin. Určitě to nejsou žádní hloupí lidé, a jak jsem poznal názory pana Jakla, mají racionální kořen (například jeho vystupování kolem protikuřáckého zákona). Myslím, že jeho spojení s SPD je trochu účelové, ale i časově omezené. SPD pro nás jako partner není. Je to projekt, který se chce k moci dostat svými sliby a opako-

váním tétoho. Nejhorší však je, že z výše uvedených důvodů je SPD ochotna se spojit s hnutím ANO, KSČM a plácát po zádech prezidenta. A to je pro nás nepřijatelné.

Praha je podle toho, co často zaznívá, volebním regionem specifickým, ve kterém se voličské preference často značně odlišují od zbytku republiky. Tradičně jsou zde silné pravicové strany jako ODS, TOP 09. V posledních volbách pak skórovali Piráti, u kterých je často obtížné rozpoznat pravolevou profilaci. Jak v tomto prostředí chtějí voliči zaujmout Soukromníci? Na koho budete cílit?

Strana soukromníků České republiky chce oslovit všechny voliče zejména od středu doprava. Samozřejmě nejvíce cílíme na živnostníky, malé podnikatele a další OSVČ. Prosíme je a žádáme, aby zanechali volebních experimentů a volili Soukromníky. Aby tak volili sami sebe. Rozhodně se jim to vyplatí, protože, když se podíváte na naši kandidátku, je zřejmé, že jsme jedni z nich. A jiní ani být neumíme. A volební potenciál živnostníků a spol. je obrovský a my dobře víme, co jim zlepšíme život.

Jaká budou předvolební témata Soukromníků v Praze? Problémů, které trápí Pražany, je určitě celá řada. Jmenujme například vysoké ceny nájmu a nemovitostí (podle odborníků například i kvůli aplikaci Airbnb), nedostatek realit na trhu, hustá dopravní situace a v neposlední řadě i přetlak zahraničních turistů centru města, kteří si z něj udělali barovou, alkoholovou zónu: hluk v centru. Na které problémy budete cílit?

Jaké jsou naše priority, jsem vyjmenoval již výše. Teď bych se pokusil rozebrat živnostenská témata, která rozhodně musíme mít na paměti. Tedy ochranu těch malých i nejmenších. Tito jsou vystavováni

častým útokům posledních vlád a odborů, a proto je třeba chránit je již od komunální úrovni. Na komunální úrovni se jedná o zrovnoprávnění živnostníků např. v oblasti tzv. modrých zón, kde jejich auta platí několikanásobně vyšší ceny než „normální občané“. Mimochodem systém parkování v Praze je potřeba řešit úplně jinak. Zrovnoprávnění v oblasti cen za odpad, místních daní a poplatků atd. Nezdrazovat pronájmy obecních prostor, konjunktura není bez konce atd. atd. Úředník přitom musí být především kvalifikovaným pomocníkem a ne drábem, který jen uděluje pokuty. To platí v jisté míře i pro městskou policii, jejíž úkolem by mělo být především chránit zdraví a majetek občanů. Vysoké ceny nájmu zejména v soukromých objektech asi jen tak nevyřešíme, neboť zde funguje zákon nabídky a poptávky. Nemůže za to jen Airbnb, ale především značný příliv lidí do hlavního města nejen z českého venkova a ze Slovenska, ale i z jiných států Evropy. Jakési vystřelení regulace cen pro tuto oblast nám není vlastní. Výstavba v Praze je v poslední době naprosto nedostatečná a vinu na tom nese i tzv. zelená lobby, která by nejráději nedovolila ani přístavby k rodinným domkům. Nedivme se pak, že ceny nemovitostí stejně jako jejich pronájmy vystřelují do závratných výšek. Dopravní situace je kapitola sama pro sebe. Její řešení bude složité. Rozhodně to však nemůže vypadat jako dnes. Pokud se týká turistů nejen v centru Prahy, je třeba vzít v úvahu, že tato tvoří nezanedbatelný příjem restaurací, hotelů, barů, obchodů, obchodních center a potažmo i státního rozpočtu a rozpočtu města. Neříkám, že se centrum Prahy proto musí měnit v jakousi divokou zónu, ale zažil jsem v tomto oboru krizi na vlastní kůži. Proto vím, o čem mluvím. Byl bych proti jakýmkoliv dodatkovým nebo ekologickým daním, které jsou nyní moderní v městech některých zemí západní Evropy. Konjunktura nebude trvat věčně a jakékoliv regulace jsou cestou do pekel.

Jste lídrem kandidátky. Troufl byste si představit některá další jména, se kterými Soukromníci do podzimního volebního klání v Praze vstoupí?

Myslím si, že je důležité, že jdeme do voleb jako parta. Jako parta lidí se stejným názorem. Lidí, kteří jsou pro někoho třeba neznámí, ale jsou to vesměs fachmani ve svém oboru. Nikdo z nich nežije z dotací a podobných kulíšáren, netáhnou za sebou žádné průšvihy. Nerad bych na někoho zapomněl. Vážím si všech, takže jen namátkou. Na naši kandidátku je např. pan Ladislav Marek, předseda Strany soukromníků České republiky v Praze, majitel restaurace s dalším zajímavým povoláním – jachetní kapitán. Dále pan PhDr. Ivo Syříště, pedagog Univerzity Karlovy. Pak Bedřich Danda, bývalý náměstek ministra průmyslu, živnostník a předseda Sdružení podnikatelů a živnostníků ČR. Potom Jiří Císař, mistr světa v motocyklových soutěžích, živnostník. A nakonec zmíním pana Roberta Kučeru, který je živnostníkem – automechanikem. Obětavý, zakládající člen strany.

Pár slov k volbám: čísla, která hodně říkají

■ **Rudolf Baránek** zakladatel Strany soukromníků České republiky | politický tajemník strany
| starobní důchodce

3 672 568 našich spoluobčanů narazí na Stranu soukromníků České republiky při čtení volebních nabídek. Průzkumy říkají, že 80 % lidí si volební lístky prohlédne. Pouze 20 % je bez čtení hodí do koše. Zaberme tvrdě v předvolební kampani a budeme úspěšní.

1 492 kandidátů v barvách Strany soukromníků České republiky je náš politický poklad do budoucna. To ale za předpokladu, že lidi budou mít informace, naši pomoc a projevený zájem. Vy víte, kolik lidí při Vaší snaze získat je na kandidátku cuklo. Na téma různých výmluv by šla napsat humorná kniha. Prostě někteří lidé se dnes opět bojí, ale málokdo to přizná. Těch 1 492 kandidátů se s námi prostě „namočilo“. Dnes máme kandidátky a známe lidi i v obcích a městech, kde jsme 10 let neexistovali. To je velmi nadějně. Určitě věříte, že hlavně jsem s těmi novými mnohokrát hovořil. Jsem mile překvapen, jak většina kladně přijala naši stavovskou filozofii a řekli to je ono. Na mnohých bylo vidět, že je politika zajímavá a mají pro ni talent. Proto Vás, krajské představitele, vyzývám k utvoření tzv. centrální databáze kandidátů. Prosím Vás o postupné zasílání těchto údajů: titul, jméno, příjmení, věk, povolání nebo druh podnikání, obec či město, emailovou adresu.

Samostatné a koaliční kandidátky Strany soukromníků České republiky	
Kandidátky celkem	125
samostatné	62
koaliční (nebo s podporou)	63
Počet kandidátů celkem	1 492
na samostatných kandidátkách	1 161
na koaličních kandidátkách	331

Musíme se pokusit o to, aby vznikla možnost je informovat a v případě jejich zájmu jim pomoci. Jsem také přesvědčen, že mnozí se stavovskou politikou spojí své další kroky a budou mít zájem postupně kandidovat do krajů, senátu a parlamentu. A jak s oblibou říkám, přijde doba a zástupci Strany soukromníků České republiky budou stejně jako naši předkové za 1. republiky zastupovat soukromníky ve vládě. Ta doba se blíží. A na tu dobu si musíme připravit odborníky, kteří se po získání funkce nezaprodají, ale tvrdě budou hájit zájmy malého a středního stavu, rozumné právicové myšlenky a demokracii v její plné kráse. A toto platí jak pro komunál, tak pro kraj, senát, parlament i vládu.

Po sečtení všech kandidátek mi vyšlo číslo 1 492. To číslo mi bylo velmi povědomé. Ano, toho roku Krištof Kolumbus objevil Ameriku. Věřme, že mnoho našich spoluobčanů objeví Stranu soukromníků České republiky.

Kandidátky v obcích a městech podle počtu obyvatel	samostatné	koaliční
do 1 000 obyvatel	12	4
do 3 000 obyvatel	12	4
do 5 000 obyvatel	6	3
do 10 000 obyvatel	8	12
do 15 000 obyvatel	6	5
do 20 000 obyvatel	4	6
do 25 000 obyvatel	3	5
do 30 000 obyvatel	-	7
do 40 000 obyvatel	3	1
40 – 80 000 obyvatel	3	12
nad 80 000 obyvatel	5	7
	62	63

Kandidátky do magistrátů krajských měst		
samostatné		koaliční
Praha	65 – plná kandidátka	Ostrava – ODS, TOP09, Soukromníci
Pardubice	39 – plná kandidátka	Brno – Slušní lidé, Soukromníci
Plzeň	47 – plná kandidátka	Čes. Budějovice – ODS, Soukromníci
Liberec	39 – plná kandidátka	Zlín – Soukromníci, Svobodní, Nezávislí
Hradec Králové	37 – plná kandidátka	Olomouc – Soukromníci, Svobodní, Volba OK
		Karlovy Vary – ODS, Soukromníci
		Všechny kandidátky jsou plně obsazeny.
bez kandidátky		
Ústí nad Labem		
Jihlava		

Počet obyvatel žijících v obcích a městech, kde Strana soukromníků České republiky postavila samostatnou nebo koaliční kandidátku	
samostatné kandidátky	2 064 717 obyvatel
koaliční kandidátky	1 607 851 obyvatel
celkem	3 672 568 obyvatel

Poznámka: Tato čísla vlastně říkají, že mnoho lidí objeví Stranu soukromníků České republiky.

České Machtübernahme

■ Karel Steigerwald významný komentátor | dramatik | scenarista

Převzato z týdeníku Reflex, zveřejňujeme s laskavým svolením autora.

České Machtübernahme

HITLER VYHRÁL 6. listopadu 1932 s výsledkem 33,2 procenta volby. Třicátého ledna 1933 ho prezident Hindenburg pověřil sestavením koaliční vlády, v níž měli nacisté tři místa (0) z jedenácti. Ke krvavému peklu na dalších 12 let to postalo. Gottwald v roce 1946 vyhrál volby s 31 procenty mandátů ze tří set. V únoru 1948 doplnil po demisi koaličních ministrů vládu svými agenty. K peklu, které trvalo dalších 41 let, to stačilo. Hitlerův krok se jmenoval Machtübernahme, Gottwaldův Vítězný únor.

DĚJINY SE NEKOPÍRUJÍ

Ne že by na tom byl Babiš se svou koalicí stejně. Dějiny nikdy nekopírují samy sebe. Podobné mají ti tři výtečníci volební výsledky. Třiatřicet celých, dvě desetiny procenta Hitler, 31 procent Gottwald, 29,60 procenta Babiš. Všem ta třetina postačila na ovládnutí sněmovny proti dvěma třetinám podivně rozkotlaných, nejistých a slepě kolaborujících mandátů. Třetinoví „vůdci národa“ oslnili voliče demagogií, lži bez zábran a vysokou vychytralostí.

Ideologie Hitlera a Gottwalda se srovnávat nedají, činy a výsledky

ano. Stručně: úpadek země, cynické využití násilí a vraždění k udržení absolutní moci. Obě hrůzovlády ospravedlňovala pomatená ideologie, podobná náboženskému fanatismu tálíbanů. Ale to jsou všem známé skutečnosti.

ROLE BRUSELANA

Co udělá s mocí Babiš, známo zatím není. Nacismus ani komunismus nezavede, spíš nějaké jejich vnouce. Zatím brilantně ochotil trosky sociální demokracie a k moci zdánlivě přizval komunisty. Vládnout ale bude sám stejně jako jeho velcí předchůdci.

Prvním krokem bude předělávání minulosti. Nejprve osobní, „nekradl jsem a neudával StB“, pak minulosti republiky. Výroky typu „Havla také zvolili komunisté“ nebo „komunistická strana je demokratická“ jsou jen první vlny nesmyslů z kulturní lůžky StB, kterou Babiš načichl.

Ale není nápravce světa, nýbrž kořistník. O komunismus nestojí, ten už nevynáší. Stojí o uznání v Bruselu a o podporu doma. Tu získává sliby, jak bude rozdávat všem všechno. Udělá z ČR opět jednu z „deseti nejbohatších zemí

světa“, což nebyla pravda ani za té první republiky, již líčí jako ráj přežraných občanů u plných hrnců, což je jediná jeho ideologie. V Bruselu chce hrát roli kritického, leč osvětleného Bruselana, který bude zastávat jak pozice k Bruselu destruktivní, tak i konstruktivní. První, aby si udržel přízeň doma. Druhou, aby si udržel příliv dotací z EU pro své impérium. Tuto delikátní operaci protikladů žádnému Hamáčkovi nesvěří, zahraniční i domácí politiku bude řídit sám. Hamáček ji bude leda vysvětlovat.

HOŘKÁ PILULKA

Pro člověka chápajícího polistopadový stát jako republiku osvobozenou od komunismu je Babišova vláda hořkou pilulkou. Trestně stíhaný estébák v čele státu, na Hradě těžko definovatelné provýchodní monstrum, v Parlamentě přesílá stran, které mají na Listopad řízeň, to si český demokrat nepředstavoval ani v nejhorších snech. Ale měl. Po sérii zmatených středoprávních vlád musel mistr demagogie přijít a úpadek politiky využít.

Provedení převratu zahájil efektní, ale na „zločiny“ chudický noční převrat Nečasovy vlády

v roce 2013. Dodal milióny v sejfech, cihly zlata, a hlavně mediálně senzační metresu premiéra, jež „řídí stát“. Tato triviální lákadla a hesla „boj s korupcí a všeci kradnou“ zabrala. Do pěti let změnila režim. Místo potrestané korupce máme demontáž „Listopadu“ antidemokratickou vládou bývalého agenta StB, stíhaného za podvod, který boj s korupcí „vede“.

CO DOVOLÍME

Vášeň Hitlera či nelitostnou laskavost Gottwalda Babiš nemá. Místo idejí nabízí jen hokynářské zboží. To vyčpí brzy. Vůdcův vztek na Kaulouska ve sněmovně je groteska, ne hrůza. Vládne už dnes se šarmem estébáka. Jeho Machtübernahme je bahnitá šaškárna. I ten Okamura si napsal na billboard: Jsme přirození.

Nebezpeční nejsou oni, nýbrž my. Totiž vy. Co jim dovolíte, to budete mít. Ztraceno není nic. ■

KAREL STEIGERWALD

dění v regionech

Změna je nezbytná. A kdy, když ne teď?

■ Ing. Patricie Jakešová lídr kandidátky Strany soukromníků České republiky v Kunicích | Středočeský kraj

Mám šanci něco změnit jako běžný zastupitel za sdružení nezávislých kandidátů, kdy po čtyřech letech práce v zastupitelstvu obce Kunice spíše narostla hladina frustrace, rozčarování a hlavně nespokojenosti?

Tuto otázku jsem si položila já a k mému překvapení si stejnou otázku položili i další obyvatelé naší obce. Kunice leží v okrese Praha-východ v malebném Ladově kraji, asi 8 km jihovýchodně od hranic Prahy. Žije zde přibližně 1500 obyvatel s trvalým pobytem a dalších asi 400 bez trvalého pobytu.

Obec sestává z pěti částí, Dolní a Horní Lomnice, Kunice, Vidovice a Všešimy. Naše obce se potýkají s problémy, které padají částečně na vrub přirozenému vývoji, z podstatné části jsou ale důsledkem zásadní stagnace a rezistence ze strany současného vedení na radnici.

Díky nabídce pomoci od Strany soukromníků České republiky jsme se rozhodli sestavit protikandidátku současným dvěma nezávislým sdružením a pokusit se prosadit tu tolik potřebnou změnu pro naše obce. Už teď se ukazuje, že rozhodnutí to bylo správné. Naše nezkušenost s tím, jak a co je všechno potřeba zajistit v přípravné fázi, vedla s odbornou podporou od Soukromníků k tomu, že jsme mohli naši stoprocentně zaplněnou kandidátku odevzdat v řádném termínu a způsobit spoustu vrásek u stávajících kandidujících sdružení. A vrásky to jsou hodně hluboké, stejně jako vazby a vztahy, které si někteří stávající zastupitelé, včetně vedení naší radnice, dokázali vybudovat a řekněme i pěkně potichoučku využít ve prospěch, který s obcí nemá nic společného. Být se to tak tváří. Příklady jsou na každém kroku. Počínaje megalomanskými investicemi,

kteří se týkají pouze necelé čtvrtiny obyvatel obce na úkor těch zbývajících, pro které prostě investice ne a ne najít. A drobnými naschvály a neustálou šikanou konče. Ale proč se věnovat většině, když ambice jednotlivců, kteří jsou členy zastupitelstva, nemají hranic a hlavně se prostě nedají, s ohledem na hluboké osobní vazby mezi některými stávajícími zastupiteli,

ani zastavit. Změna musí přijít. Pevně věříme, že přijde. Svoji nespokojenost nechci skrývat, a proto jsem souhlasila se svoji kandidaturou na pozici starostky obce na kandidátce Strany soukromníků České republiky. Máme na volební kampaň rozpočet, který zčásti podpořila Strana soukromníků České republiky, za což je nutné poděkovat. Dále jej naplnili sami kandidáti a podařilo se nám získat i sponzory, kteří jsou pouze a jenom z řad podnikatelů a jedinců z naší obce. Šance jsou velké, stejně jako nespokojenost obyvatel všech našich obcí. Pracujeme usilovně na programu, pilujeme a dotahujeme každý detail a jdeme i hodně neobvyklou cestou. Komunikujeme. Ano, toto je u nás velmi neobvyklé a proto věříme, že je to správně zvolená cesta a že uspějeme.

Jestli mám představu o činnosti stran anebo politických uskupení, které působí v České republice, je pro mne osobně toto pozitivní příklad, jak podpořit komunální politiku na lokální úrovni, jak se aktivně zapojit do běžného života v obcích, kde času na politiku moc nezbyvá, protože fronta občanů se svými požadavky je nekonečná.

Vezměte člověku svobodnou vůli, a není co spasit.

■ **Václav Křištof** předseda Klubu Strany soukromníků České republiky Praha 4 | živnostník

V září vyjde má kniha o Josefu Škvoreckém s názvem *Josef Škvorecký: Prima sezóny (1924-2012)*. Kniha o člověku, který ovlivnil mnohé z toho, čemu se ve svém životě věnuji, vyjde symbolicky v předvečer 94. výročí jeho narození.

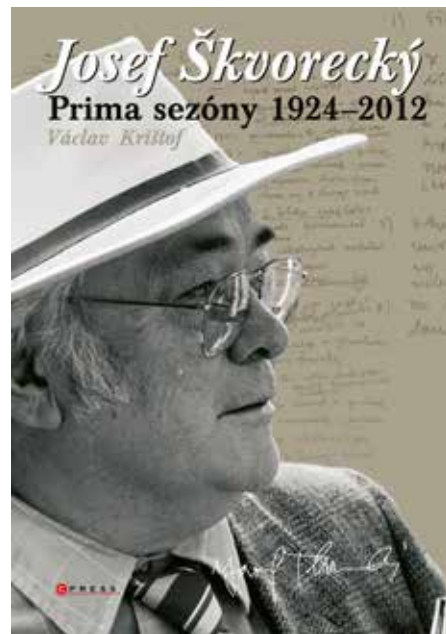
Josef Škvorecký ovlivnil českou kulturu i společnost jako spisovatel i jako osobnost. Se svou ženou Zdenou Salivarovou založil exilové nakladatelství 68 Publishers a podporoval českou i slovenskou literaturu. Pomáhal

v exilu i v okupovaném Československu. Po roce 1989 jezdil do Česka a svým osobitým způsobem komentoval tehdejší vývoj. Škvorecký vždy oceňoval poctivou práci, živnostníky a podnikatele. Jsem si jist, že k současnosti by měl hodně peprný komentář. Koneckonců, pokud se narodíte v roce 1924 a ve svém díle popíšete naši historii od 30. let minulého století do začátku tisíciletí, nemůžete přitakat zlu. J. Škvorecký měl oblíbené motto, které se stalo i mým:

Vezměte člověku svobodnou vůli, a není co spasit. Sv. Bernard z Clairvaux.

Já jsem měl štěstí, že jsem se v 70. letech dostal k dílu J. Škvoreckého z let šedesátých a i k exilovým opusům. Opisoval jsem jeho díla i knihy dalších autorů ze 68 Publishers. A učil se. Nejen na pedagogické fakultě UK. Přišel listopad 1989, založil jsem Společnost Josefa Škvoreckého a později i Soukromé gymnázium Josefa Škvoreckého a Vyšší odbornou školu tvůrčího psaní JŠ, z níž se později zformovala Literární akademie.

Jako vystudovaný pedagog jsem se snažil vná-

šet do našeho školství nové postupy a novou dynamiku. Ano, něco se podařilo, ale pokud srovnám prvních 15 listopadových let ve školství s tím, co se děje nyní, tak nelze říci nic jiného než dost. Vraťme školám svobodu, přidejme něco peněz a pozitivní výsledky se dostaví.

V politice je bordel
a vytratil se z ní rozum.
CHCI TO ZMĚNIT!

Aleš Hemer

nezávislý kandidát do Senátu

navržený Stranou soukromníků
ČR v obvodu 41, Benešov
(Benešovsko, Říčansko, Úvalsko,
Šestajovice, Jirny).

V NAŠÍ POLITICE PANUJE BORDEL A MNOZÍ OBČANÉ SE S TÍM SMÍŘILI...

- Stát má sloužit nám, občanům. A mně připadá, že je to naopak.
- Stát si udělal z občanů dojnou krávu.
- Nás občany, ať už zaměstnance či osoby podnikající, stát ždímá, a sám přitom vyhazuje naše společné peníze z oken.
- Své životy si máme řídit sami.
- Všechné nesmyslné regulace státu však svědčí o tom, že si politici myslí, že naše osudy budou řídit oni.
- Aby se politikům lépe vládlo, rozdělují společnost.
- Dělají to záměrně!
- Občané se pak mezi sebou hádají a nevěnují pozornost podstatným věcem, které za jejich zády politici dělají.

S výše uvedeným se nemohu smířit a nechci tomu už jen přihlížet. Ve volebním obvodu, kde kandiduji, žiji a znám jeho problémy. Komu by se např. líbila katastrofální dopravní situace, kterou dnes a denně všichni zažíváme! A je toho mnohem víc. Proto kandiduji, abych mohl věci měnit. Nejsem ničím loutkou, mám svůj vlastní rozum. Nebojím se mluvit, nebojím se nazývat věci pravým jménem a nebojím se porvat za práva a zájmy svých spoluobčanů. Pojďte do toho se mnou. Nenechme si už své životy kazit „profesionálními“ politiky. Skutečný politik má naslouchat lidem a konat v jejich zájmu. To je můj cíl, jinak bych to totiž ani neuměl. Děkuji za vaše hlasy, budu rád vaším senátorem!

Chceme naplno pomáhat řešit problémy i další rozvoj Uherského Hradiště, říká lídr kandidátky Michal Dvouletý

■ **Ing. Michal Dvouletý, MBA** člen Předsednictva Strany soukromníků České republiky |
předseda strany ve Zlínském kraji | krajský zastupitel ve Zlínském kraji od r. 2016

Lídrem nové koalice Soukromníci, Svobodní a Nezávislí, která se bude v Uherském Hradišti v podzimních komunálních volbách ucházet o hlasy voličů, bude krajský zastupitel, slovácký patriot a folklorista Michal Dvouletý. Ten je společně se svým týmem připraven se naplno věnovat práci pro město a zapojit se tak do řešení dlouhodobých problémů města.

„Jsem rád, že jsme se domluvili na vzniku koaliční kandidátky, která navazuje na úspěšnou spolupráci Soukromníků a Svobodných během krajských voleb, ale zároveň dává příležitost mnoha kvalitním nezávislým kandidátům, mezi kterými se objeví spousta nových tváří, mladých, ale zkušených odborníků, kteří ve své profesi dosáhli již řady úspěchů a kteří jsou připraveni své znalosti a dovednosti „přetavit“ v práci pro město. Do voleb vstupujeme jako jeden sehraný tým, který chce pomoci tomu, aby se v Uherském Hradišti žilo ještě lépe. A já věřím, že budu dobrým kapitánem, který je v případě úspěchu připravený se skutečně naplno věnovat práci pro občany města,“ řekl Michal Dvouletý, krajský předseda Strany soukromníků ve Zlínském kraji s tím, že celá kandidátka bude představena v průběhu letních prázdnin.

Moderní program pro budoucnost

Koalice Soukromníci, Svobodní a Nezávislí chce postupně představit také volební program pro Uherské Hradiště, na kterém kandidáti společně

ně pracují již několik měsíců. „Jsem přesvědčený o tom, že jsme společně dokázali nejen popsat problémy, které trápí občany našeho města, ale také navrhnout nové pohledy na jejich řešení. Chceme zodpovědně rozvinout „Nové Město“ v areálu nemocnice, konečně rozhybat obchvat u Jarošova i napojení Štěpánic na silnici I/50, ubránit naši nemocnici před fúzí a nájezdničky ze zlínského hejtmanství, vyřešit dopravu po městě i parkování nejen na sídlišťích, pohlídat rekonstrukci věznice, udělat něco pro seniory i mladé rodiny a zavést nové benefity pro občany města. Zároveň však chceme i nadále naslouchat občanům města, chceme se s nimi permanentně radit, společně dotvářet jednotlivé priority i hledat reálná řešení problémů i rozvojových plánů Uherského Hradiště,“ řekl Michal Dvouletý s tím, že konkrétní programové návrhy bude koalice postupně představovat.

Podle Michala Dvouletého se všechny politické strany určitě shodnou na tom, že Uherské Hradiště potřebuje zlepšit dopravu, parkování či bytovou politiku, posílit kvalitu vzdělávání či dále rozvíjet lokální ekonomiku a cestovní ruch. „My však chceme přeci jen trochu víc. Chceme, aby radnice byla méně úřednická, ale více sousedská, abychom jen nedávali květináče na staré mosty, ale společně prosadili výstavbu nových, abychom o důležitých prioritách jen nemluvili, ale podle jasného plánu začali věci aktivně měnit. Chceme naplno pracovat pro město. Chceme, aby nové zastupitelstvo byl dobrý a aktivní tým, který rozhybe strategické investice a zabezpečí prosperitu města i kvalitu života v Uherském Hradišti také pro příští generace. Chceme s rozumem řešit každodenní problémy občanů, ale zároveň mít dostatek píle a energie k tomu, abychom opět posunuli Uherské Hradiště kousek dál,“ naznačil hlavní priority lídr kandidátky Michal Dvouletý, který je dlouholetým spolupracovníkem senátora Ivo Valenta.

Mládí i zkušenosti

„Již během studií jsem začal podnikat, hned po škole jsem měl možnost řídit náročné projekty, firmy i desítky zaměstnanců. V krajském zastupitelstvu nebo po boku slováckého senátora Ivo Valenty jsem navíc nasbíral řadu cen-

ných zkušeností, když jsem měl možnost velmi aktivně spolupracovat na důležitých projektech či legislativních návrzích, které pomáhají životu na Slovácku. Naučil jsem se pracovat s vysokým nasazením a teď jsem připraven, pokud dostanu důvěru voličů, se naplno opřít také do řešení problémů, které trápí obyvatele našeho města,“ dodal Michal Dvouletý, který se již mnoho let angažuje v řadě aktivit v Uherském Hradišti. Např. je místopředsedou správní rady Parku Rochus, od začátku byl součástí nejužšího týmu organizátorů Slováckých slavností vína a otevřených památek či vede produkční tým, který každoročně připravuje Putování Vinohradskou ulicí. Od roku 2016 je také předsedou krajského Výboru pro nevládní organizace a neziskový sektor, kde se snaží o zjednodušení dotačního systému Zlínského kraje.

„Navíc již téměř dvacet let detailně sleduji a často také komentuji to, co se děje nejen v našem městě, ale také na celém Slovácku. A proto vím, že pokud chceme pohnout s řešením vleklých problémů, chce to mít především jasný plán, naplno zabrat a mít kolem sebe tým schopných spolupracovníků, na které se můžete spolehnout a kteří potáhnou za jeden provaz,“ dodal Michal Dvouletý, který jako folklorista a bývalý novinář a publicista stál např. v čele autorského týmu „folklorního bestselleru“ knihy „Na paletě krojů“. Michal Dvouletý po absolvování střední hotelové školy vystudoval několik vysokých škol především v oboru managementu, marketingu a ekonomiky; MBA studium absolvovat v oboru General Management. Jako rodák z Uherského Hradiště trávil dětství v Nedakonicích, kde aktivně působil ve folklorním dění a několik let vedl dětský folklorní soubor. Folkloru se věnuje i po návratu do Uherského Hradiště. Např. v roce 2016 společně s Vlastimilem Ondrou a Davidem Pavlíčkem rozjíždí projekt Folklorní akademie (www.folklorniakademie.cz). Dnes pracuje jako vedoucí kanceláře senátora Ivo Valenty, je členem zastupitelstva Zlínského kraje a předsedou krajského Výboru pro nevládní organizace a neziskový sektor. Ve volném čase se věnuje rodině, folklorním a vinařským tradicím na Slovácku a rád poznává region autem, pěšky nebo na kole.

Strašný sen

■ **Ladislav Marek** člen Rozšířeného předsednictva Strany soukromníků České republiky |
předseda strany v Praze | živnostník

Crrrrrrrr – budík 6 hodin. Dneska toho mám mnoho. Proto tak brzy vstávám. Podívám se z okna. Chumelí a je pět pod nulou. To bude den. Manželku ani nebudím. Stavím se na kávu a nějaký croissant v Moca-café. Mají od šesti. Co se děje?

Je čtvrt na sedm tma a zavřeno. Na dveřích je cedule STÁVKA. Rozmrzele jdu k autu a volám kolegovi. „Ahoj, dáme si sraz v 7 v Imperiálu. U nás totiž stávkují v kavárně“. – „To asi nepůjde, nemohu nastartovat auto. Asi baterka. Přijed' pro mě a cestou se někde stavíme. Já mezitím zavolám automechanika.“ Ulice jsou plné čerstvě napadaného sněhu. Pluhy a sypače nikde. Doprava začíná houstnout. Všichni se potýkají s přívalem sněhu. Vyzvedávám kolegu. „Ty lidi se snad zbláznili“ hlásí. „Představ si, že můj automechanik dnes stávkuje. Volal jsem jinam a tam taky stávka. Prý až po stávce – zítra.“ „Nastup a jedem, ať jsme tam v těch osm“ povídám a vyrazili jsme na Hradec. Zapínám rádio. „...po celý den stávka soukromníků. Naši reportéři vás budou průběžně informovat.“ „Prosím tě, zastav mi u trafiky pro cigarety a noviny. Jsem zvědavý, co o tom píší. Vždyť těch soukromníků si nikdo ani nevšimne“. Zastavuji u trafiky. Vedle je pekař. Koupím něco ke snídani do auta. Chyba lávky!!!! Opět stávka, v trafice taky. Kolega začíná být nevrlý. Nemá cigarety. Zvoní mi mobil. Manželka. „Ahoj, ve školce mají zavřeno. Prý stávka. Kam já malou dám. Mám dnes spoustu jednání a co já s ní?“ - „Soukromníci stávkují. To máš tu tvoji soukromou školku. Kdyby chodila do státní, tak se to nestane.“ - „To by v těch státních muselo být místo ty chytřej, já to nějak vyřeším.“ Stále chumelí a sněhu na silnici přibývá. V rádiu vyzývají řidiče, aby omezili jízdy. Silničáři nestíhají udržovat ani hlavní tahy. Smluvní partneři – soukromníci stávkují. „Já mám hlad.

Zastav někde u supermarketu.“ V supermarketu je boží pozdvižení. Lidé nadávají, že není pečivo. Vedoucí se omlouvá. „Naše vozy nestihnou všechno zavést a soukromníci stávkují.“ „U doktora beru také jenom akutní případy, řezník a drogerie má zavřeno. Na obecním úřadě sice jsou, ale prej jim nejdou počítače. Nějaké ajiťák nebo jak se jmenuje, stávkuje. V čistírně taky stávkují. Zlatěj komunál.“ Nadává starší paní. „Jojo, zlatěj komunál. Já tam dělal instalatéra do revoluce, to byla paráda. Lidi mě prosili o opravy. Udělal jsem si pár melouchů a kšeftů s náhradními dílami. Domů jsem chodil taky v deset večer jako dnes, ale z hospody, kde jsme seděli od oběda. A v pátek, to už jsem byl na chatě.“ Přidává se starší dobře živěný pán s vepřovkou a lahvičkama v košíku. Můj kolega je spokojený, že si koupil cigarety. Stavujeme se na pumpě natankovat a na kafe. Benzin je, ale kafe není a WC nefungují. Ráno praskla voda a instalatér stávkuje. Přijde zítra. Stále chumelí. V rádiu vyzývají k omezení všech jízd. Hromadí se odstavená vozidla. Odtahové služby a servisy stávkují. Jednání v Hradci skoro k ničemu. Mluvílo se především o stávce. Někteří zaměstnanci ani nedorazili do práce. Káva byla. A byla výborná, ale bez chlebiček. Stávka. Na zpáteční cestě mi volá manželka. „V práci mi dali volno, prý se stejně nedá nic pořádného dělat. Beru obě děti a jdeme domů. Ve školní jídelně nevaří. Cestou se stavím u kadeřnice. Připravím nějakou dobrou večeři. Pa.“ „To jsem zvědavý. Všude je stávka, ale držím ti palce. K večeru jsem

doma.“ odpovídám a přemýšlím, z čeho bude asi vařit. Sněhu je už opravdu hodně. Jízda je velmi nebezpečná. Ještě že stávkují kamioňáci, jinak by to byl mazec. „Vysad' mě na okraji, ať nemusíš v tom marastu ke mně, já si vezmu taxika. Sakra, vždyť oni taky asi budou stávkovat. Tak musíš k nám.“ Vysadím kolegu a už zvoní telefon – manželka. „Prosím tě nejde elektrika. Co s tím mám dělat. Koho mám zavolat.“ „Počkejte na mě, za chvíli jsem doma a podívám se na to. Asi pojistky.“ Z chvilky byly dvě hodiny. Totálně ucpané a neprůjezdné ulice. Stále chumelí. Rodina na mě čekala po tmě. Pojistky to nebyly. Volám elektrikáře, ale moc šancí si nedávám. Samozřejmě stávka. Až zítra. V domě začíná být citelně chladno. Bez elektřiny nejde ani plynové topení. K večeři otvíráme paštiky se starým pečivem. Rodina je mrzutá, ale co se dá dělat. Ze sklepa přináším spací pytle abychom nezmrzli a jdeme spát. Převaluji se na posteli a přemýšlím. Kolik těch soukromníků vlastně je? Co všechno zajišťují a vykonávají. A co všechna řemesla? Na první pohled nejsou vidět, ale je to pořádná síla. Usínám s obavami, bude co zítra. Snad všechno bude fungovat, jak má...

Crrrrrr – budík 6 hodin. Dneska toho mám mnoho. Proto tak brzy vstávám. Podívám se z okna. Chumelí a je pět pod nulou. To bude den. Zvoní mobil. Kolega. „Ahoj, za chvíli se stavím pro tebe. Máme v osm to jednání v Hradci.“ - „Cože? Vždyť jsme tam byli včera, jak byla ta stávka.“ „Jaká stávka? Co blběš. Včera byla neděle.“ - „Tak se mi to asi všechno zdálo. Strašný sen...“

informace z parlamentu

Autorizovaný projev poslance Pavla Žáčka před hlasováním o důvěře Babišově vládě dne 11. 7. 2018

■ **PhDr. Pavel Žáček, Ph.D.** zakladatel a první ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů |
poslanec parlamentu za ODS od r. 2017 | historik

Vážené kolegyně, vážení kolegové,
od rána jsem velmi pozorně poslouchal a stručně bych se vyjádřil k tomu, co je zde nejvíc probíráno – programové prohlášení vlády. Myslím si, že v něm

je všechno a zároveň nic. Já bych zmínil pouze dva body, které mi nejsou úplně jasné, a to, že v části Obranná politika a Armáda ČR a Vnitřní bezpečnost a veřejná správa je zjevně prohozena zodpovědnost

za protiteroristickou zpravodajskou činnost, anebo to předpokládá nějaké změny v jejím převodu z ministerstva vnitra na ministerstvo obrany, respektive z pod gesce vlády.

Druhá věc. Několikrát je v obou těchto kapitolách zmíněna spolupráce se zahraničními partnery, přičemž víme, jak citlivá je tato oblast a jak citlivě naši zahraniční partneři vnímají některé necitlivé personální změny v čele některých našich bezpečnostních složek v posledních měsících.

Dovolil bych se zmínit také o další věci – a to o formě projevu premiéra Andreje Babiše. Myslím si, že ta forma byla strašná, nedůstojná politickému formátu prezentace programového prohlášení vlády. Myslím si, že by bylo pro příště, pokud takové příště bude, vhodné věnovat více pozornosti například tomu, aby nebyl przněn český jazyk.

Jak již ráno upozornil Petr Fiala, důležité a možná nejdůležitější je to, co vlastně v programovém prohlášení není. Již několik mých předřečníků na toto téma narazilo, co vše vlastně bylo součástí dohody s KSČM, tou částí, kterou neznáme, která není veřejná a která možná byla i nepsaná.

Pokud bychom mohli odezírat od toho, jaké byly v minulosti zájmy ve vztahu k minulosti KSČM, tak v první řadě by dotaz měl znít, zda součástí této dohody nebyly lustrace, resp. vymazání lustračních zákonů z naší legislativy, tj. otevření státní správy nebo alespoň jejich špiček představitelům nebo členům komunistické strany.

Další věcí, která vždy komunistům ležela na srdci, byly některé zákony, například zákon o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu nebo zákon o třetím odboji. Pak také paměťové instituce - Ústav pro studium totalitních režimů, Archiv bezpečnostních složek. Tady bych možná trošku odbočil. V minulosti tam byla zlikvidována digitalizace, tak teď trošku ironicky říkám, že se těším, až ta situace bude napravena a vše bude vráceno do původního stavu. Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu – dneska sice bezzubý, ale v určité době cíl politických útoků KSČM.

Další věc, o které musíme hovořit, je to, že dnes KSČM se zde prezentuje, jakoby vznikla na začátku roku 1990, což všichni víme, že není pravda. Co je nutné přiznat, že byla schopna od té doby až dodnes velmi úspěšně hájit své zájmy, které se netýkaly pouze důchodů pro členy stranické nomenklatury, příslušníků bývalých komunistických mocenských složek atd.

Dnes dokonce tu situaci KSČM dostala do takové dokonalosti, že v době, kdy měla nejhorší volební výsledek, to znamená v loňských volbách v říjnu 2017, tak se jí podařilo získat největší podíl na moci, dneska to bude pravděpodobně potvrzeno, od roku 1989. Je možné říci, že komunisté jsou schop-

ni za každých okolností velmi úspěšně hájit své politické zájmy, a to i za situace, kdy ta provázanost s vlastní krvavou minulostí je naprosto jasná. Již tím, že si ponechali název komunistická strana, tak tím poslali demokratické veřejnosti jasný signál, že se nechtějí transformovat a že zde je velmi silná vazba s totalitní minulostí.

Myslím si, že po skoro třiceti letech od listopadu 1989 je vytváření polokomunistické vlády hozená rukavice všem těm, kteří svrhli komunistický režim v listopadu 1989 na ulicích všech českých a slovenských měst. Nedosti na tom, je to i neucta vůči mrtvým, popraveným či umučeným, kterých jak víme, byly stovky a tisíce, i dalším statisícům obětí komunistického režimu, všem těm, kteří dneska jsou uznáni za bojovníky protikomunistického režimu, účastníky odboje a odporu proti komunismu, a všem těm, kteří padli za svobodu a demokracii v naší vlasti.

Politickou rehabilitaci komunistů, jejich legitimizaci, ba dokonce účast na moci vnímám jako určitou formu revanše za listopad 1989.

A to vše se děje v letošním osmičkovém roce. Začali jsme v únoru letošního roku změnami v prvním bezpečnostním sboru, s jistou paralelou s únorem 1948. V souvislosti s rokem 1948 je nutné ještě zmínit násilné sloučení sociálních demokratů s komunisty. Další připomenutí se blíží, v srpnu budeme mít kulaté výročí okupace, tj. situace, do které nás vehnali komunisté, okupace pěti armádami Varšavského paktu. V současné KSČM jsou následovníci těch kolaborantů, kteří vítali sovětské tanky, protože ti ostatní z komunistické strany po roce 1968 odešli či byli vyloučeni.

Domnívám se, že bude nebezpečné spojení neideologického účelového postupu Andreje Babiše, jak

ho již vidíme v posledních měsících v oblasti bezpečnostních složek, u změn v GIBSu, chystaných nebo připravovaných změnách na policejním prezidiu, výměna ředitelů pražské policie a NCOZ, a zároveň ideologického působení komunistů. Tyto dva faktory mohou do budoucna vytvořit nebezpečnou a třeskutou směs. A je otázkou, zda sociální demokracie a zejména ministr vnitra Hamáček ustojí tlak na další změny.

Velmi podrobně, opakuji to znova, jsem poslouchal, a co jsem neslyšel ze strany představitelů KSČM, neslyšel jsem ani náznak pokory, což je mimochodem v těchto dnech oblíbené slovo, slyšíme ho ze všech stran, pokání, pokusu o nějakou omluvu všem těm, kterým jejich předchůdci v komunistické straně něco provedli, či dokonce přihlášení se k parlamentní demokracii. K čemu se přihlásili? Pouze k parlamentním procedurám, které je mají dneska dovést k podílu na moci. V podstatě ze všech jejich veřejných projevů nejenom tady v poslanecké sněmovně, ale i mimo ni, číselna pouze touha po moci. Nic víc.

Takže znova opakuji, nebyla zodpovězena otázka, jaké jsou části nepsané dohody mezi Andrejem Babišem a Komunistickou stranou Čech a Moravy, zda to není otevření bezpečnostních složek, což souvisí právě s lustracemi, bývalým členům komunistické strany, neřkuli bývalým členům komunistických bezpečnostních složek, zejména Státní bezpečnosti a Lidových milic. Pokud by tomu tak bylo, pak teprve by to byla situace, která by byla velmi závažná a které bychom se měli obávat.

Posledním výročím, které je nutné zmínit, je rok 1918. Toto vše se děje na pozadí 100 let vzniku naší státnosti, naší republiky. Republiky, která ke komunistům měla pochopitelně ambivalentní vztah. Jednou je nechala v parlamentním životě, pokud překročili určitou zákonnou hranici, tak byli Gottwaldovi hoši z poslanecké sněmovny vyloučeni a museli přejít do ilegality. V každém případě jestliže se dneska všichni odkazují na Masarykovu republiku, tak je nutné připomenout, že komunisté byli hrobaři Masarykovy prvorepublikové demokracie po roce 1945, respektive definitivně v únoru 1948.

Na samý závěr se ptám: Chceme dělat znovu a znovu stejné chyby? Proč bychom měli vlastní historii opakovat stále dokola? To jsme všechno zapoměli a nepoučili se? Berme konečně vážně naši nedávnou trpkou národní zkušenost, s jejímiž důsledky se vyrovnáváme až dosud. A které jsme se až dosud snažili napravit. Hlasujme s rozvahou, to jest proti této vládě. Děkuji za pozornost.

(Potlesk zprava.)

CO PŘINESE NOVELA ZÁKONA O PODMÍNKÁCH PROVOZU NA POZEMNÍCH KOMUNIKACÍCH?

■ Jiří Rejmon člen Strany soukromníků České republiky | člen předsednictva Profesní komora STK | podnikatel

Celá řada novinek ve vládní novele zákona o podmínkách na pozemních komunikacích byla schválena v posledních dnech poslaneckou sněmovnou. V souvislosti s vládní novelou se nejčastěji diskutuje o odlehčení byrokratického systému v podobě propojení jednotlivých městských úřadů a centrálního registru vozidel.

Díky tomu zanikne nutnost navštívit městský úřad v místě trvalého bydliště za účelem administrativních úkonů jako například registrace vozu, likvidace či jeho odhlášení. V souvislosti s novelou se však již tak houževnatě nediskutuje o tom, co řeší novela především, a to o fungování stanic technické kontroly a o zrušení zákazu jejich propojení s autoservisy nebo prodejci vozidel a už vůbec ne o jejich dopadech.

POJĎME SE POÍVAT NA NOVINKY PRO ŘIDIČE, SE KTERÝMI TATO NOVELA PŘICHÁZÍ.

PRŮJEZD PŘI KOLONÁCH

V případě, že by došlo ke kolonám, musí řidiči vozidel uvolnit prostor mezi levým a přílehlým jízdním pruhem, nikoliv mezi pravým jízdním pruhem. Taková změna, která se dostala do novely podnětem hospodářského výboru, má zajistit, aby pravidla pro vytváření průjezdu byla v České Republice totožná jako v ostatních zemích EU a došlo tak k jisté unifikaci.

POLICEJNÍ VOZY A VOZY ZÁCHRANNÉHO SYSTÉMU

Pro lepší viditelnost těchto vozidel budou nově policejní vozy a vozy záchranného systému nově jezdit s modročervenými, nejen s modrými majáky, jak tomu bylo doposud. Změněny jsou rovněž i pravidla pro vytváření průjezdu pro tyto automobily na silnicích se třemi a více pruhy v jednom směru.

EKOLOGICKÉ ZNAČKY

Zavedení těchto značek prosadil Martin Kolovratník (strana ANO). Vozidla, která budou disponovat touto značkou by mohla do budoucna čerpat řadu výhod, jako využívání vyhrazených jízdních pruhů, jednodušší vjezd do centra měst. Motoristé by za tyto vozidla nemuseli hradit žádné poplatky za využití dálnic. Za takovouto značku, která bude od běžných registračních značek graficky odlišena se nebude muset hradit poplatek.

INFORMOVÁNÍ VLASTNÍKU VOZIDEL O SKONČENÍ PLATNOSTI TECHNICKÉ KONTROLY

Sněmovnou také prošel návrh Martina Kupky (ze strany DDS), díky němuž bude stát informovat vlastníky vozidel, že platnost technické kontroly jejich vozů vyprší za 2 měsíce. Informování však budou pouze ti motoristé, kteří mají zřízení datovou schránku. Tato změna by měla předejít situacím, kdy se řidič vozidla dozví, že má propadlou technickou způsobilost vozu až při náhodné policejní kontrole. Každý má právo zřídit si datovou schránku a využívat tak této služby.

STÁČENÍ POČTU UJETÝCH KILOMETRŮ

Vláda se rozhodla přitvrdit v boji proti stáčení tachometrů u ojetých vozidel. Novela zákona přímo zakazuje změny na počítadle ujeté vzdálenosti. V případě, že situace bude vyžadovat výměnu tachometru, automechanik bude muset vystavit protokol o výměně, který pak provozatel vozidla předá při následující evidenční kontrole. V případě porušení tohoto zákazu bude hrozit jak jednotlivcům, tak společnostem

značný finanční postih až do výše půl milionu korun. Přesto se v celém kontextu jeví napsané ustanovení spíše jako alibistické. Zatímco v jiných oblastech spoléhá stát na prevenci, zde se snaží řešit až důsledky neoprávněných zásahů.

SAMOSTATNOST A FUNKOVÁNÍ STANIC MĚŘENÍ EMISÍ

Množství vypouštěných výfukových zplodin budou moci nadále měřit již existující samostatné SME. Lze však dle vládní předlohy předpokládat, že v horizontu 5ti letého přechodného období budou veškeré STK poskytovat tuto službu v rámci jednotné technické kontroly. Protože je však v novém systému měření potřeba výrazně většího počtu stanic měření emisí lze očekávat, že nejen, že všechny stanice budou fungovat, ale ještě další přibudou.

PROPOJENÍ STK S AUTOSERVISY A PRODEJCI VOZIDEL

Novela však řeší především fungování stanic technické kontroly a měření emisí. Novela, co se týče STK ruší zákaz jejich propojení s autoservisy nebo s prodejci vozidel. Právě tato změna vyvolala v Poslanecké sněmovně největší spory. Pozměňovací návrh, který by zachoval dosud stávající omezení Ondřeje Polanského (Piráti) byl sněmovnou zamítnut. Hospodářský výbor však úpravu podpořil, přičemž sám ministr dopravy Dan Ťok (ANO) se k ní vyjádřil záporně. Vláda však slibuje výhody, plynoucí z možnosti propojení STK a servisů, že v případě, že se při STK zjistí u automobilu závada, může se vozidlo na tomtéž místě ihned ponechat k opravě.

Na první pohled se to může jevit, jako zdařilý vylepšení, dokud se nezamyslíme nad dopadem této změny. Otázka spočívá v tom, zda se takto zamyslela i vláda ČR. Každý zákazník by si měl položit otázku, zda je to pro něj skutečně výhodou. Pojďme nahlédnout pod povrch, kterým se pyšní naše vláda. Za prvé si položíme otázku, proč doposud bylo autoservisům zakázáno dělat technické prohlídky? Zjevně to nějaké opodstatnění mělo. Jaký má stát vůbec zájem na tom, aby byly vozidla kontrolována, pokud je to vůbec jen možné objektivně a nebyl ekonomický zájem na tom, jak technická prohlídka vozu dopadne? Jednoznačně by bylo dobré si položit otázku, co s vozidly, která neplní dané podmínky a kde se vůbec tato vozidla vzala? To je totiž stěžejním bodem celé věci. Takovéto vozidla nespada odnikud z nebes, ale již byla někým upravena. Většinou však ne zákazníci, majiteli vozidla, či jejich provozovateli, jelikož tyto lidé často sami neumí, respektive ani umět nemohou, jelikož vybavení potřebné k tomu je tak finančně náročné, že si ho pro své úpravy ani dovolit nemohou.

Odkud tedy tyto vozidla jsou? Kdo je tedy upravuje? Není nijak složité na tuto otázku nalézt odpověď. Zcela logicky musí takovéto úpravy dělat specializovaná pracoviště, která z převážné většiny patří k autoservisům, nebo pracoviště, která jsou jinak spjata s touto sférou. Domnívat se, že filtr spvných částic si z vozidla mohou lidé doma sami vymlátit je přeci jen značně přitažené za vlasy. Autoservisy s přijetím této novely musí doslova jásat. Mohou si tak konečně sami posvětit své „úpravy na

vozidlech“ ve velmi blízké budoucnosti a nikdo jim v tom nebude moci zabránit.

CO JE VE VLASTNÍM ZÁJMU ZÁKAZNÍKŮ?

Myslet si, že jejich zájem je pouze projít technickou kontrolou je poměrně nesmyslné, i když je to dozajisté potěší. Jsou zde 3 možnosti:

1) Zákazník má pouze enormní zájem na tom projít technickou prohlídkou a nic víc, vždyť za známku zaplatil dost. Je to silná sorta, ale většinou překousne, že se nějaká ta chyba vyskytne. Tito zákazníci obvykle vyhrožují, že zde již nikdy nepřijdou. Do této skupiny patří i zaměstnanci autoservisů, kteří na techniku STK nevybíravě tlačí, že budou jezdit někde jinde. Respektive díky přijaté novele se dnes do očí smějí, že až si postaví vlastní stanici, technickou kontrolou pustí cokoliv, co si jen zamlouje.

2) Druhý typ zákazníků na rozdíl od výše zmíněných uvítá, že se na závadu na jejich vozidle přijde a je ihned odstraněna, aniž by museli shánět servis a jezdit někam jinde. I v tomto případě ale narážíme na dvě varianty. Jedna z nich již byla uvedena výše. Druhá však není o nic „horší“, jde o to, že autoservis je podnikatelský subjekt a jako takový má enormní zájem na zvýšení svých tržeb, například tím, že slíbí nižší cenu STK. Jako podnikatelský subjekt však autoservis není hloupý, a je pro něj více než snadné si slevu kompenzovat na závadách, kde si zákazník jen velice těžko ověří, zda taková závada vůbec byla. Zdánlivě tato „přidaná hodnota“ pro zákazníka vypadá skvěle, jelikož autoservis bude mít větší % vyhozených vozidel a zároveň si doplní tržby. Jakýkoliv takovýto zájem autoservisů nelze následně nijak dokázat, ale ani podchytit. Není to pro autoservisy zcela ideální situace? S tím souvisí, že i když bude technik zdánlivě nezávislý, stále bude zainteresován k navýšení tržeb, jelikož je zaměstnancem autoservisu a svého vedoucího bude muset poslouchat. Pakliže se takovémuto jednání vzepře a předá zprávu MD, že není vše dodrženo, přijde tak nejen o své osvědčení, ale ještě dočká tučnou pokutu. Myslíme, že všichni jsme schopni pochopit, jak skvěle tento systém bude fungovat. K tomu ještě bude auta opravovat, i když načerno, ale toto opět nebude možné ani zkontrolovat, natož pak dokázat.

3) Tento typ zákazníků má zájem na tom, aby zjistil objektivně stav vozidla a nezáleží mu na tom, zda bude závada ihned odstraněna. Jeho zájmem je, aby měl vozidlo v bezvadném stavu a mohl se na to spolehnout. Bohužel takovýto zákazník je jen malá část, ale je o to cennější, jelikož jim jde o totéž, co je smyslem provedení technické prohlídky.

KDO MÁ TEDY ZÁJEM NA PŘIJETÍ TĚTO NESMYSLNÉ NOVELY?

Je nasnadě na tuto otázku odpovědět. Je jasné proč autoservisy tak stojí o STK, bohužel však v jejich ústředním zájmu není přidaná služba pro zákazníka ale pouze vlastní zájem jakožto ziskový subjekt a také krytí vlastních prohrůšek. Nezbyvá nám, než si přát, ať státní správa najde řešení k jejich kontrole, protože nyní tuto oblast ve svých rukou nemá a není schopna cokoliv zkontrolovat.

Srpen 1968. To co následovalo, bylo odporné

Na letošní srpen připadá jedno velmi smutné výročí. Pamětníci vědí hned, těm ostatním je naší povinností to připomínat. Stále znovu a znovu, klidně každý rok. Protože před padesáti lety nejen skončila krátká šance na lepší budoucnost, ale především naše okupace bratrskými armádami odstartovala nechutné a odporné období. A bohužel, zdá se, že toto připomínání je v této době, kdy se vláda vedená nomenklaturním kádrem opírá o komunisty, nutnější než kdykoliv dříve. Takže tady je několik autentických vzpomínek slovem i obrazem.

Vzpomínka stará 50 let

V srpnu 1968 mně bylo necelých 18 let. Ukončil jsem druhý ročník učebního oboru soustružník kovů v Transportě Břeclav, a protože učni v té době měli jenom jeden měsíc prázdnin, celý srpen jsem už zařezával ve výrobě. V týdnu okupace jsem měl odpolední a můj program měl pevný řád.

Ve 22 hodin jsem po směně sedl na kolo a jel na rande do Břeclavi. Kolem 3. hodiny ranní jsem se vracel domů.

Ve 12 hodin mě maminka důrazně budila na oběd, potom jsem opět sedl na kolo a jel do práce. Takto to bylo až do středy 21. srpna do 3 hodin ráno. V Poštorné u kostela mě zastavil místní četník pan Balašík. Neměl jsem na kole světlo a ani občanku. Když se dozvěděl, jak se jmenuji, řekl, abych pozdravoval dědu. V té době byla obloha plná světla od letadel. Všiml si toho i Balašík a řekl: „Co je to za bordel v noci?“ A sám si odpověděl: „Asi

mají Američané cvičení“. Za chvilku jsem byl doma a spokojeně uleh. Určitě jsem v ten moment nemyslel ani na Balašíka ani na hukot letadel.

V 9 hodin mě budila maminka a křičela: „Vstávej, připravili nás Němci.“ Myslel jsem si, že je to od ní zase nějaká finta, aby mě dostala z postele. V tom momentě jsem ale slyšel hlášení místního rozhlasu, který jsme měli na střeše, že nás okupují Rusi a spol. Za pár minut už kolem našeho domu jeli obrněnci s bílým pruhem směrem od Lednice do Břeclavi. To jsem si uvědomil, že něco skončilo. A to co přijde, bude odporné.

Pan mistr Hošek, který nás vedl na odpolední směně, dal dohromady výzvu. Dali jsme Rusům ultimátum, aby do 20. hodiny vypadli z republiky. Jak víte, neuposlechli nás. 24. srpna 1968 se nás 6 kamarádů setkala v Poštorné u kostela a padla dohoda o emigraci do Rakouska. Druhý den byl sraz zase u kostela s tím, že kdo si to nerozmyslí, odejde za hranice. Druhý den jsme se setkali a já jediný jsem u sebe neměl batoh. Kamarádům jsem řekl, že nejdu a uvedl jsem tyto důvody. Chybí mi 1 rok do vyučení, jsem kapitán dorostu Tatranu Poštorná a bojujeme o postup do 2. ligy. A nechtěl jsem zmizet, aniž bych to řekl rodičům. S kamarády jsme se objali a kluci Kašníkoví, Sedlák a Kurial vykročili k hranici s Rakouskem vzdálené necelé 3 km od kostela v Poštorné. Některé z nich jsem viděl až v prosinci 1989, některé jsem už neviděl nikdy.

Často jsem přemýšlel, jestli jsem tenkrát neudělal chybu. Vyšlo mi z toho, že neudělal. Od mého otce jsem do roku 1968 i potom často slyšel, že komunisté a Rusi jsou ksindl, pacholci, vrazi a verbež. Odmalička jsem s ním v tomhle souhlasil a tento názor sdílím dodnes. Vždy se snažím si z prožitého vzít určité ponaučení. To základní a celoživotní je, že jen velmi naivní nebo hloupý člověk může věřit lidem, kteří se výrazně zapletli s KSČ, StB nebo s dnešními komunisty.

Nedávné vyjádření předsedy komunistů Filipa k 21. srpnu 1968 dokazuje, že jejich arogance a tupost nemá hranic. Výše uvedená titulatura mého otce směrem ke komunistům je stále platná. Naše vlast je opět na dějinné křižovatce. Jestli necháme tu dnešní tlupu nerušeně vládnout a neporazíme je ve volbách, umožníme tím návrat normalizace v jiném podání. Ale se stejně zhoubnými následky! Zamysleme se nad tím a najděme odvahu tomu zabránit.

Rudolf Baránek

Záběr situace před pražským rozhořem 21. srpna 1968 v 10,35 min. Z budovy se ještě vyvalilo.

PROČ? ПОЧЕМУ?

SVĚT V OBRAZECH
21. srpna 1968

Ve chvílích, kdy Prahu okupovaly sovětské tanky, kdy sovětská armáda internovala předsednictva ÚV KSČ i Národní fronty, kdy vojska pěti armád začala obracet směrč československo-sovětské přátelství, kdy byla věrolovně porušena Varšavská smlouva, kdy jednostranně byly porušeny výsledky porad v Císné a ujednání v Bratislavě připravujeme tento dokument doby. Desítky našich bezbranných lidí byly už zabity a postřeleny, začalo zatýkání českých osob, ničí se majetek českého a slovenského národa. Náš odpor proti násilí však nikdy neustane! Chceme, aby to byl odpor klidný, rozvahy a důsledně vyspělostí, který je našim národním vlastním a s nímž má své historické zkušenosti.

SVOBODA	JSMĚ S VÁMI	DEMOKRACIE	<p>Záždáme důrazně propuštění všech internovaných státních a stranických funkcionářů!</p> <p>Категорически требуем освобождения всех интернированных государственных и партийных деятелей!</p>
 	 	 	
 BUĎTE S NÁMI		 SOČIALIZMUS	

Léto 1968 v Dánsku

Bylo léto 1968. Bylo mi 14 let a právě jsem úspěšně vychodila devítiletku. Co by čerstvě přijatá na Gymnasium Nad štolou v Praze 7, odjela jsem s veselou myslí i s rodiči za svojí starší sestrou Zuzanou do Kodaně do Dánska.

Sestra zde žila legálně, protože se provdala za dánského občana. Jako její příímí příbuzní jsme ji mohli 1x ročně navštěvovat, ovšem za cenu jejího místopřísežného prohlášení, že nám bude při pobytu všechno hradit. Bolševik nás vždy vybavil 5 dolary na celý pobyt, bez ohledu na počet dní strávených v cizině.

A tak se stalo, že v srpnu 1968 byla naše rodina 1000 kilometrů daleko od rodné vlasti, Československé socialistické republiky.

To léto 1968, které následovalo po Dubčekovu Jaru 1968, k nám byli obyvatelé země Dánské ještě milejší a vstřícnější než kdykoliv před tím. Jak jsme projížděli naší Felicií od trajektu směr København, všichni na nás mávali, volali „Åt žije Dubček, Dubček...“. Všichni věděli, co se děje v Československu. Měla jsem tenkrát neuvěřitelně krásné pocity, byla jsem hrdá na svou vlast, na jaro tohoto roku, že jsme silní, že se nedáme, že budeme svobodní stejně jako tady ti, co na nás mávají a mají radost z naší po dlouhých letech znovu nabývané svobody...

Prázdniny v Kodani pomalu ubíhaly. Hrátky s neteřemi, návštěvy Tivoli, švagrových rodičů a dalších příbuzných, Roskilde, Helsingør a další hrady a zámky, nekonečné povídání se sestrou, vyřádování pod pergolou Zuzanina domu a debatování dospělých o politice, těšení se na konečně svobodnou budoucnost...

Bylo mi 14 a půl, politika bylo to poslední, co mne zajímalo, ale v této rozjitřené době jara a léta 1968 se nedalo politice vyhnout, a nemohla se vyhnout ani dětem, co sotva rozum braly. O svobodu přijít a naopak svobodu znovu nabývat, to cítí každý živý tvor, nejen člověk a nezáleží na věku či původu!

A tak se stalo, když se náš pobyt již blížil ke konci, že jsme jednou večer zasedli všichni k televizi, a

pustili si dánský zpravodajský pořad. Sestra nám občas překládala. Bylo 18. srpna 1968. Ten večer nikdy nezapomenu. Vidím tu obrazovku pořad před sebou. Dánská hlasatelka něco říká poměrně dramatickým hlasem – nikdo kromě sestry a švagra jí nerozumíme – a oni mlčí a zírají fascinovaně na obrazovku – stříh – a objeví se mapa. Všichni zpozorníme, ten tvar přece důvěrně známe! To je přece naše republika, naše Československá socialistická republika! Ale co je to za stroje po celé délce jejich vnějších hranic?

Ano, v dánské Kodani už 18. srpna 1968 vysílali zpravodajci o tom, že k Československu se stahuje vojska Varšavské smlouvy. Byl to neuvěřitelný šok. Zvláště pro moje rodiče, kteří se ocitli v pasti životního rozhodnutí, co dělat? Zůstat? Vrátit se? Bude válka? Přece ty tanky, co stojí podél našich hranic, ty k nám přece nevjedou, to přece není myslitelné...

Otec hned druhý den odjel se sestrou a švagrem do centra Kodaně shánět angažmá. Byl totiž muzikant, klavírista. Angažmá zajistit nebyl problém. Vrátili se s tím, že zatím zůstaneme bydlet u sestry, která byla z tátova rozhodnutí nadšená a později se uvidí. Byla jsem plná očekávání, ale zároveň mi bylo líto, když jsem si představila, že některé lidi, příbuzné, kamarády a Prahu, kterou miluji, už nikdy v životě neuvidím!

Večer všichni dospělí dlouze debatovali a pak najednou táta bouchnul do stolu a řekl: „Jedeme domů do Prahy. Teď hned. Nemůžeme tam přece všechno nechat, přátele a příbuzné, které milujeme, zvyky, které dodržujeme, drobnosti, na které jsme fixovaní, svoje mámy a táty...a po nás potopal!“ A tak jsme vyjeli. Řítili jsme se tmavou nocí směr Československo, směr Praha. A zase jsme pocítili při překročení hranice do Východního Německa ten stísněný pocit, ten zvláštní vnitřní

strach, který nelze popsat, tu úzkost a bezradě. A kladli jsme si otázku, co nás čeká? A zase jsme viděli ten rozdíl z barevného kapitalismu do šedivé a oprýskané Československé socialistické republiky...Ale byli jsme DOMA. Bylo 20. srpna. Táta mě ještě ten večer posadil na vlak do Vodňan, abych zbytek prázdnin prožila u příbuzných.

21. srpna 1968 jsem ihned po snídani, kterou už jsem měla od strýce připravenou v kuchyni a on šel dávno do práce, zamířila ke své tamní kamarádce Gustě Lokvencové. Musela jsem přes náměstí. Zarazilo mě, že místní rozhlas stále něco hlásá (nebylo mu rozumět jak to tak bývá), že u každého obchodu s potravinami na náměstí je neuvěřitelně dlouhá fronta...

Rodinu Lokvenců jsem našla v jejich domě, všichni seděli u televize a všichni usedavě plakali. ..Takže je to pravda. Ty tanky, co jsme viděli v dánské televizi před 3 dny, naši státní hranici překročily... Po chvíli telefonoval můj otec a opět jsem musela do vlaku a zase zpátky směr Praha. Rodiče o mně měli strach a chtěli mě mít u sebe. Na nádraží mi přišel naproti zase táta. Vzal mne beze slova za ruku a šli jsme pěšky – tramvaje nejezdily – z tehdejšího Nádraží střed, dnes Masarykova nádraží, do Dlouhé třídy, kde jsme bydleli. Po celou cestu stály tanky jeden za druhým nebo obrněné vozy, na nich ozbrojení vojáci s namířenými samopaly. Vešli jsme do Dlouhé a tam jsem dostala opravdu velký strach. Tanky byly tak blízko, namačkány jeden za druhým, a vojáci Varšavské smlouvy, Rusové, Poláci, Bulhaři, naši „bratři“ se samopaly namířenými přímo na mě a na mého tátu...bylo to hrozné. Tu cestu 21. srpna 1968 z Revoluční ulice do půlky Dlouhé třídy už nikdy v životě nezapomenu. A ty další události, které následovaly, při kterých byli vražděni mladí i staří, zavírání ti, kteří se vzepřeli, ničení celé rodiny, profesně, týráni duševně i fyzicky. Doba normalizace.

Vážení, vážme si svobody, kterou ještě máme, kterou jsme si v roce 1989 vydobyli. Nenechme se obalamutit hezkými slovíčky, nenechme se zlákat cínáním grošů z úst naší současné politické reprezentace!

Svoboda je nad všechny peníze, svoboda je nad všechny lásky, život bez svobody, nemá žádnou cenu!

Kristína Princová
sympatizantka strany

